

Abstrakt

Tato práce je věnována konceptu lingvistické ikoničnosti a zejména otázce tzv. temporální ikoničnosti, která předpokládá, že sled jazykových forem v jazyce by měl odpovídat skutečnému sledu jimi popisovaných dějů. Konkrétně jsem se soustředil na problematiku temporální ikoničnosti v souvětích popisujících dva po sobě následující děje. Hlavní součástí práce je experiment na bázi učení umělého jazyka, jehož se zúčastnilo 69 respondentů. Ti byli nejprve seznámeni s miniaturním umělým jazykem, jehož gramatika umožňuje jak ikonické, tak neikonické řazení vět v souvětích a na základě získaných znalostí sami tvořili souvětí popisující děje na ilustracích. Následně jsem pozoroval, k jakému větosledu se respondenti ve svých odpovědích častěji přikláněli a jakých chyb a v jakých situacích se nejčastěji dopouštěli. Výsledky experimentu odhalily mírnou tendenci k využití větosledu souladného s hypotézou o temporální ikoničnosti.

Klíčová slova: učení se umělého jazyka, ikoničnost, časová souslednost